Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Ach Himmel/ Himmel/ ach hvad skal jeg nu paafinde

Citation: Bording, Anders: ”Ach Himmel/ Himmel/ ach hvad skal jeg nu paafinde”, i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid93433.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

Ach Himmel/ Himmel/ ach hvad skal jeg nu paafinde?
Jeg aldrig troer/ jeg her i Verden nogen sinde
Forglemme kand den sorg/ den hjerte sorg och stød/
Som jeg har fanget af den ædle TOTTES død.
Nu som jeg arme sad med angest ombefangen/
Begræd den haarde straf/ mit Folck var ofvergangen/
Och hafde meer end nok af sorg i alle vraaer/
Da fik jeg dette saar/ ja dybe saar i saar.
Men ach/ Aldmægtig Gud/ lad det ey dig misshage/
At jeg utidig orm mig ømer ved/ at tage
Saa beesk en straffes skaal och tumle-kalk af dig:
Jeg er jo kjød och blood/ och ey kand bare mig.
153 Dig er bekjent/ hvor hand/ den klare Dyders smykke/
Nest dig/ forhaabning var til al min verdsens Lykke.
Du veedst/ hvor høyt jeg i min Sjæl berømte dig/
For du saa tryg en hafn forhverfvit hafde mig.
Du veedst/ hvor tit jeg bad/ du vilde mig det giffve/
Jeg hannem maatte see vel mangen dag i lifve/
Jeg heller vilde self mig lade kortis af
Min alders tjd/ oc gaae diss før til mørcken graf.
Men ney: mit hjertes ynsk i veyret bleef henslagen.
Min bøn bleef ubønhørt. Den Høfding bleef hentagen.
Hans tjds och dages traad for snar i sønder brast.
Och der med bleef mit haab i sorgens Haf omkast.
Nu veed jeg ingen Trøst/ foruden den aleene/
At jeg fuldkommen veed/ min beste trøst er henne.
Ja det er och en trøst: hvor trøsteløs den er/
At mand ey meere har at miste/ mand har kjær
Dog ey aleene jeg den Ædlings død beklager/
Vor gandske Nordens Egn det stadelig optager
For en tilfelgis straf/ at den/ hun til sloeg ljd/
Skal safnis/ heldst paa slig en ubeleylig Tjd.
Ja Kongen self af sorg er tavgs och sidder stille/
For hand undvære skal saa tryg en Rigens pille/
Hvis kloge raad och ord/ saa tit mand fulde dem/
Mand idelig befant at hafve fynd och klem.
Den heele Ridderstand vil sorge-tegen bære/
For den nu safne skal sin Ordens herligst' Ære.
De mindre Stænders Folk/ som de med skjel och maae/
Forvente neppelig hans lige meer' at faae.
Sig de betrængdes skrig til Himmelen optrænger/
Och raaber: ach/ hvo skal os vederqvæge længer:
Thi den os altid hjalp/ och uombeden gaf
Er alt (det klagis Gud) hen lagt i mørken graf.
Ey nogen ellers er/ af længsel jo sig klager:
En hver den skilssmys sig vel hart til hjerte tager.
O kunde nogens suk och Øynes salte graad
Mod Dødsens strenge low sig noget her formaad.
O at hans høye stand/ hans Adels mood och hjerte/
Ja dyd och vissdom self maatt' hindrit Dødsens smerte:
154 Ney/ ney: det visse maal af Himlen var bestemt:
Hand skulde/ for hvis ont/ her vanker/ være gjemt.
Hans dyderige Sjæl det hafver nu langt bedre/
End vi som drages med den haarde nød her nedre.
Den foer med glæde til sin verne-rolighed/
Och fant sin sted/ hvor fra den før var kommen need.
Nu lefver hand/ och har indtagit allerede.
Fuldkommen herlighed/ och nyder ævig glæde:
J det hand seer Gud self/ som hand fra Jorden her
Forlængdes til. Ach/ hvo der var hos hannem der.
Det andet/ som var Jord/ hand Jorden ofvergifver.
Hans priselige nafn dog her tilbage blifver.
Ey Tidsens bidske rust och alderdom formaaer/
At ødelegge den i medens Verden staar.
Och Jeg/ saa længe Jeg min mund och pen kand røre/
Skal/ som Jeg plictig er/ hans dyders lof kundgiøre.

Far vel o ædle Sjæl/ for hver den dag jeg dig
Paa Jorden hafver kjendt. Far vel ævindelig.